

Молодий комуніст

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

1
СІЧНЯ
1970

Ціна 2 коп.

НОВОРІЧНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ РАДЯНСЬКОМУ НАРОДОВІ

Дорогі товариші і друзі!
Завершується рік 1969-й. З хорошим, добрим почуттям радянський народ проводить його. Це був рік натхненної праці і творчих звершень.

Наша Батьківщина впевнено йде вперед по шляху будівництва комунізму, освітленому ідеями великого Леніна. Радянський народ успішно виконав основні завдання четвертого року п'ятиріччя. Введено в дію сотні нових підприємств. У широких масштабах здійснюється будівництво жител, культурно-побутових закладів. Нових значних успіхів досягнуто в галузі науки і техніки, народної освіти і охорони здоров'я, літератури і мистецтва. Неухильно підвищується добробут трудящих.

В успіхах радянського народу злились, як у чудовому сплаві, самовідданість і талант робітника й селянина, держання і смілива думка вченого й інженера, творче шукання митця.

Рік, що минув, ознаменувався далішим розвитком радянського суспільного ладу, соціалістичної демократії, зміцненням дружби народів СРСР. Ще більше зміцнився союз робітничого класу і селянства — непокінчена основа радянського суспільства. Третій Всесоюзний з'їзд колгоспників, який відбувся недавно, ще раз показав силу і непорушність цього союзу, відкрив новий етап у розвитку колгоспного ладу.

Під керівництвом Комуністичної партії, в братерській єдності трудящі нашої багатонаціональної країни послідовно втілюють у життя рішення XXIII з'їзду КПРС. Наша соціалістична держава піднялась на новий ступінь, стала ще могутнішою.

В ці урочисті хвилини ми звертаємось до героїчного робітничого класу, славного колгоспного селянства і нашої народної інтелігенції з словами глибокої подяки за їх натхненну працю, за глибоку відданість справі комунізму. З почуттям вдячності і любові ми звертаємось до радянських жінок, невтомних трудівниць, умілих і дбайливих вихователок дітей.

Ми по праву пишаємось чудовою радянською молоддю, яка сміливо йде на заклик партії на найважчі ділянки. Вона наполегливо вчиться, добре працює, своїми ділами примножує славу революційної, бойової і трудової традиції старших поколінь.

Сердечних і теплих почуттів сповнений наш народ до воїнів Збройних Сил, які пильно охороняють наші кордони, стоять на сторожі завоювань Великого Жовтня, завоювань соціалізму.

Рік, що минув, був роком дальшого зміцнення позицій Радянського Союзу і країн со-

ціалістичної співдружності на міжнародній арені, роком нових перемог марксизму-ленінізму, міцнішої згуртованості світового комуністичного руху.

Важливим етапом у його розвитку стала міжнародна Рада комуністичних і робітничих партій у Москві. Прийняті на Нараді документи озброїли комуністів, усіх революціонерів чіткою, розгорнутою програмою дій. Рада знову підтвердила, що сила комуністичного руху — у вірності принципам пролетарського інтернаціоналізму, великому вченню Маркса — Енгельса — Леніна.

З гордістю за досягнуте, з ясними перспективами на майбутнє вступаємо ми в Новий рік. 1970 рік — рік великого Ленінського ювілею. Це рік 25-річчя розгрому фашизму у Великій Вітчизняній війні. Це рік завершення п'ятиріччя.

Центральний Комітет КПРС, Президія Верховної Ради СРСР, Рада Міністрів СРСР твердо впевнені, що радянські люди сповнені рішучості ще вище підняти економічну та оборонну могутність нашої соціалістичної Вітчизни, ще тісніше згуртувати свої лави. Наша держава має все необхідне, щоб забезпечити спокійну і впевнену працю радянського народу. Вона послідовно проводить миролюбну зовнішню політику, дає рішучу відсіч імперіалістичним підступам, всебічно підтримує справедливую боротьбу народів за свободу і незалежність.

Дорогі товариші! Друзі! Зараз Кремлівські куранти сповістять, що настав Новий рік.

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР сердечно поздоровляють вас і зичать у Новому році виконання ваших бажань, планів і міцного здоров'я. Хай прийдешній рік принесе в кожному радянському сім'ю нові успіхи і радощі в житті, праці та навчанні!

Ми звертаємся з дружніми новорічними поздоровленнями і найдобрішими побажаннями до народів країн соціалізму, комуністичних і робітничих партій, робітничого класу, трудящих селян, прогресивної інтелігенції капіталістичних країн, народів, які скинули колоніальні кайдани, всіх борців проти імперіалізму, за свободу і незалежність.

Хай наступаючий, 1970 рік, буде роком дальших перемог справи миру, демократії, національної незалежності, соціалізму і комунізму.

Наш новорічний тост — за великий радянський народ, за Комуністичну партію, за нашу любиму соціалістичну Батьківщину.

З Новим роком, з новим щастям, дорогі товариші!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ
КПРС

ПРЕЗИДІЯ ВЕРХОВНОЇ
РАДИ СРСР

РАДА МІНІСТРІВ
СРСР

ІХ ВСЬОГО ВІСЬМАНАЦЬ.
Хлопці і дівчата, що мають поки що нові і незвичні для нашого міста спеціальності. Нослення то му — їх місце роботи — завод і історію в один рік.

Саме рік тому, в грудні, Новоріччя Кіровоградський комбінат-машинний завод дав свою першу продукцію. І з того часу поживні гранули вагонами йдуть в колгоспні області і республіки. Відтоді почалася історія ще одного підприємства міста, багато подій якого характеризується словом «сперше».

В просторому кабінеті начальника виробничого цеху одразу стало тісно. З шумом хлопці і дівчата займали місця, готуючись до тривалої розмови. А говорити було про що: тільки-но закінчили роботу. Третій

ПЕРШІ КРОКИ. ВОНИ — ВПЕРЕД

з'їзд колгоспників, вся комсомольська країна почала готуватися до столітньої Ленінської вахти: наближалась річниця заводу.

Вже сьогодні завод відвантажує понадплатної тону. В дні Ленінської трудової вахти даватимемо 70-80 тонн гранул понад норму щодня. Нам під силу такий темп, — сказав Валерій Бендатий, інженер цеху управління заводом.

Ного впевнена заява мала переконливу основу. Адже зміна В. Ф. Кармазіна, в якій працює Валерій разом з комсомольцями. Анатолієм

Дубиню і Миколою Берешко, в листопаді виробила 1721 тону комбінатів замість 1600.

Були перші збори новоствореної первинної комсомольської організації. І хоча минуло небагато днів, та вже що розповісти про перші її кроки.

Перші турботи і в нового секретаря комсомольської організації Анатолія Приблуди. За виробничі справи він спокійний. Працює по-комсомольському, з вогником.

О. БАСЕНКО,

«МИ ПОВИННІ ПИЛЬНО ВИВЧАТИ ПАРОСТКИ НОВОГО, ЯКНАЙУВАЖНІШЕ СТАВИТИСЬ ДО НИХ, ВСІЯКО ДОПОМАГАТИ ЇХ РОСТОВІ...»

В. І. ЛЕНІН.

Перший день 1970 року. Ми поздоровляємо один одного з новорічним святом і говоримо: «З Новим, ювілейним!»

Так, 70-й увійде в історію як рік вшанування пам'яті найдорожчої людини — Володимира Ілліча Леніна, як рік прекрасного витвору рук і розуму людей, що називають сьогодні ювілейним дарунком.

Нові винаходи, нові трудові досягнення, нова пісня, новий пам'ятник героям, новий виробничий цех

і нова комсомольська група, нова сім'я і новий вугільний розріз...

І це знамення нашого часу, нашої радянської доби. Саме задля вічного оновлення, для народження людської радості вершили революційну справу бійці з ленінської гвардії комуністів, творили з радянським народом Країну Рад, відстоювали її у двобої з ворогом.

В першому номері ми подаємо своєрідну розповідь про наші життєві обнови.

В Новому році Віра САВЧЕНКО, Ніна БЕЛІКОВА і Люда ВЕРЬОВКІНА оволодівають новою професією. Закінчивши Знаменську однокласну сільськогосподарську школу, вони стануть майстрами по переробці ягід, овочів, фруктів. Дівчата вчаться на «відмінно». Бо вони — активні учасники комсомольського походу за технічний вивучення.

Фото Б. ВІТОХІНА.

КЛЮЧІ

Хліборобські діти Іван Бойко та Надія Пісна здобули ключі до краси небаченої і сили переможної

Все-таки здорово! Мороз подобішав, стих. Вітер спокійно кружляє в танці з володаркою-зимою. А вона, красуня, в шубі білій, пухнатій, в кришталевих чобітках, так розсипає посмішку-радість, будить сміливу мрію про краї незнані, про красу небачену, про силу незвідану... Ялинки іскряться вогнями, і Новий, 1970-й протягує руку дружньо: «Пішли до мрії швидше».

Протягує і чус міцний потиск. То Іван Бойко, хліборобський син, відповідає так. А потім потиск ніжний, ласкавий, хоч рука дівоча і не тендітна. То вже Надійка вітається. А далі — сотні рук, тисячі.

Він, Рік новий, ще не знає своїх нових друзів. Та ні настороги, ні сумніви. Колектив же вирішив: «Прийняти!». І з обіймами приймає їх Рік новий.

А якщо треба дізнатися більше — будь ласка. Махнув полою — і вітер завив, і ожеледь повисла на деревах. І покотив автобус весь засніжений. В кутку наші знайомі — Іван та Надійка. Шепочуться тихо, схвилювано.

Махнув вдруге — і поле безкрає, зелене зринуло. І вплив цілком сучасний «Беларусь». Василя Рибаченка та Миколу Сіроштану стало видно. Хлопців-молодців, чи то комсомольців. З ними й Іван. Потім немов би запахло молоком. По курній дорозі серед зеленого поля промчались машини-цистерни. А з ними з піснею з'явилися дівчата в хустинах картатих. Серед них і Надійка Пісна. Споловіло поле, проплив

комбайн, і знову пісня на всю широчінь чутна стала. То агіткульбригада на жнива вийшла.

Махнув втретє полою Рік новий — і знову ожеледь на деревах, засніжений автобус. Іван та Надійка заходять схвилювані в приміщення, ні не білокамінне, а цілком сучасне, з скла і бетону, з широкими вікнами і червоною вивіскою: «Райком комсомолу».

Махнув вчетверте — і новорічна Гарманіка розсипала хати білолиці. І майже в кожній — голубі вогні-чарівники. Один — на кухні: маленький газовий вогник, великий помічник господарки, другий — телевизор в світлиці, в кутку перед столом святковим, що гнеться від страв.

Махнув в'п'яте...

Проте досить. Фантазія лише форма. А дійсність чарівніша, і всі ті вогні людські запалені і багатство їх працею здобуте. І рості тим вогням та багатству. Для цього й вирішили гатувати. Для цього й вирішили молоді колгоспники секретар комсомольської організації Іван Бойко та бригадний секретар Надія Пісна вступити в Рік новий комуністами. Напередодні Нового Ріка одностайно сказали: «Прийняти!» — дали ключі молодим до краї незнаної, до краси небаченої, до сили переможної.

В. ЦВЯХ.

Колгосп імені Димитрова, Компаніївського району.

На фото: молодий комуніст Іван Бойко (ліворуч) бесідує з секретарем партійної організації колгоспу В. М. Нестеренком. Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

«Дорогі хлопці й дівчата з «Молодого комунара»! Пише вам старий знайомий — Дід Мороз. Еге, Дід Мороз. Мишляти ті часи, коли я розписувався лише на вікнах. Соромно ж бути неписьменним в такий час, коли великі діла вершать радянські парубки і дівчата! Я, знаєте, в усіх своїх справах прагну викинути, діяти до всього своїм розумом. Ось тільки гарячі виробництва ніяк не даються мені. Проте одна спроба була. І досить-таки вдала. І знаєте що? Вирішив я написати про це репортаж. Тільки не дивуйтеся, будь ласка. Воно-таки цікаво бути героєм казок, віршів, пісень і навіть гуморесок, але інколи і самому хочеться стати оповідачем. Репортером, як у вас кажуть. Ото ж читайте. Переживаю лише: чи не забракнете?»

(ТЕЛЕГРАМА З РЕДАКЦІЇ ДОРОГОГО ДІДУ МОРОЗІ ПРО РЕПОРТАЖ ВДАЛИЙ ДЕЯКИМИ СКОРОЧЕННЯМИ ПОПРАВКАМИ ПЕРЕСТАНОВКАМИ АБЗАЦІВ ВІДПРАВЛЯЄМО ДРУКАРНЮ НАБОР ТЕРМІНОВО ПОВІДОМТЕ АДРЕСУ ВИСЛАННЯ ГОНОРАРУ).

„ВВАЖАЙТЕ, ЩО ПОБУВАВ...“

ТЕРМІНОВА ТЕЛЕГРАМА

Далебі, хлопці мої і дівчата, я завжди радий новобудові, велика вона чи мала. І скажу вам: непогано будують на Кіровоградщині. Будівельники з «Кіровоград-сільбуду» п'ятиповерховий цегляний будинок споруджують за чотири місяці. Темп! Темп!

А оце йду я околицею Кіровограда, точніше, по території цегельного заводу № 1 і дивлюсь — стоїть нова будівля з високими стінами і великими вікнами. Такої минулого Новоріччя тут не було.

А що в цьому приміщенні?

— Та що ви, діду, газет не читасте? Це ж цех керамічної плитки. В ньому ми виготовляємо...

— Зачекай, зачекай! Думаєш, так я таки нічого й не знаю? А біля Галини вже друзі її скупчуються, лукаво так зиркають на мене. «Ні, — думаю, — не заткнете Діда Мороза за пояс. Щось і я десь та читав». І починаю, ніби десь на уроці або на лекції:

— У нас, звісна річ, виготовляються керамічні плитки. Вони широко застосовуються в будівництві для зовнішнього і внутрішнього опорядження. Плит-

ки не тільки прикрашають будівлі, але й захищають стіни від передчасного руйнування. Незважаючи на те, що на Україні діє немало потужних механізованих заводів будівельної кераміки, ці плитки на Кіровоградщині, очевидно, ще... як це кажуть... Ага: дефіцит!

— Правильно, діду! — схвально гукають мені з-за вікна. — Ось щоб плитки не були дефіцитом, будівельники «Кіровоград-сільбуду» зробили області цей подарунок. Добра новорічна обнова?

— Дуже добра. Але не завадило б познайомитися ближче з вами. (Сподобалась мені мо- лодь).

Тут заговорила мило- видна жінка, яка стояла трохи осторонь:

— Я інженер-технолог цеху. Звуть мене Зінаїда Іванівна Комаристова. Мені спідручніше представити вам комсомольців. Галія Богуславська — профорг цеху, депутат міськради. Тоня Даценко теж депутат. Валя Степаненко в комсомолі, і Лариса Бондаренко, і Саша Студников.

— Та я в цьому і не сумніваюсь. А чи не розкажете, Зінаїдо Іва-

нівно, коротко про те, як виготовляються плитки?

— Виготовляємо ми плитки із спеціальних гатунків глини — часоварської та дружковської, — почала Зінаїда Іванівна. — Вологість привезеної глини зменшуємо до 6—8 процентів. Висушену глину подібноємо до порошкового стану. У пресі порошок формується у плиточки. На конвейерній стрічці вони проходять через електричні сушилки, де нагріваються до 400 градусів. (При цих словах у мене по спині пробігли мурашки). А в спеціальній печі плитки обпалюються при температурі 1100 градусів.

— Досить, досить, дякую, Зінаїдо Іванівно! (А хлопці, бешкетники, регочуться в кулаки). Ось хотілося б ще знати, де вже користуються вашими плитками.

— В Кіровограді, Новоукраїні, Світловодську. З Нового року географія розповсюдження наших плиток значно розшириться.

— Отже, лишається побажати вам успіхів?

— Так! Отак я побував, вважайте, в гарячому цеху.

Ваш Д. М.

II Ам здорово повезло. Не тільки тому, що вже чотири місяці носимо в кишенях студентські квитки. Що у нас чуйні і вимогливі викладачі. Що до першої сесії йдемо без «боргів». Повезло в найголовнішому — сьогодні про нашу групу в хімії і фізиці говорять в Інституті, як про дружній колектив. Не так давно приходили в аудиторію лише послухати лекції. Шість годин відстає — і хто куди...

Людина пізнається в праці. На кукурудзних планшетах, на силосуванні в колгоспі імені Мичуріна Новомиргородського району. де працювала група у вересні-жовтні, ми ближче знайомились, узнавали характер і нахили один одного. Одним допомагали, інші ставали «героями» сатиричної листівки. Критика теж обляжувала нас. А театральні осяніні вечорами засиджувались над працями В. І. Леніна «Завданням Спілок молоді» та «Що таке «дружні народи» і як вони воюють проти соціал-демократії?».

ГРУПОЮ, ГРУПОЮ...

Готувались до Ленінського заліку.

Ще там, в колгоспі, почали вживатися в громадську роботу. Анатолій Дергач допоміг оформити Пушкарівський сільський клуб. Наші аматори виступали перед хліборобами з концертами. Дружба, народжена і випробувана в праці, чи не найбільше допомагає нам у навчанні. Відчути це після повернення з колгоспу. Програма та ж, а строки коротші. Нелегко було з математикою, начертальною геометрією, «тисячачами» з іноземної мови.

Першими в Інституті ми здали Ленінський залік. Глибоке знання праці Володимира Ілліча нашими студентами відзначалося на загально-виборчій комсомольській конференції Інституту. А це ми не останні і в громадському житті вузу. Деякі наших студентів відібрали в школу молодого лектора, троє — члени студентського наукового товариства.

А незабаром перша сесія...

С. ПАШКОВСЬКИЙ — староста групи, А. ТАТАРОВ — профорг групи, О. ОВСЯНІКОВ — член студпрофкому.

Кіровоградський інститут с/г машинобудування, група Т-93.

ЯЛИНКА НОВОХАТНЬОГО

— Над чим це наш Толя сьогодні мудрує? — кинула Іра Рущька, зайшовши до лабораторії.

— Кажуть, що ідея електронної ялинки виникла, — пояснив Слава Пацкіні.

— Сигуроньки і Діда Мороза ти хочеш сказати, — перепитала вона.

— Та ні. Цим ти тепер нікого не здивуєш. А от електронною ялинкою можна. Правда, Толю?

Анатолій не асерав уваги на цей діалог. І, як ні в чому не бувало, продовжував розбирати схему. Він уже зник у подібних реплік. Бо мав звичку не говорити друзям про ідею, поки не перетворить її в реальність.

— Яка там ялинка, — не втримався Саша Ніконова, який чув цю розмову. — Новохатній вирішує проблему розширення новорічного столу. Оце діло!

Як би там не було, але в словах Ніконова був резон. Бо те, що народжувалося зараз у Новохатні, мало якесь відношення до новорічного столу. Правда, не в прямому розумінні.

Одного разу, зустрічаючи Новий рік, Анатолій на хвилинку думками перенісся на своє підприємство — олійжиркомбінат. «Зараз, мабуть, проголошують точні експрації йники. Та й розфасовувачі «не записуються». І рафінаційники. А от котельники? Вони зараз на посту. Їм не до зустрічі Нового року. Сиди в гарячому цеху і пильно стеж за шкалою тиску пари та рівнем води в барабанах. Програвши на хвилину — і тоді... Що може трапитись — страшно й уявити, — роздумував хлопець.

Анатолій перечитав багато газетних і журнальних матеріалів, брошур з питань автоматизації. І картини проявлюються. На папір лягають креслення двох датчиків, встановлених на котлах.

Імпульси від них ідуть на показник тиску пари і на електронний регулятор рівня води в барабані котла. На випадок, коли з якихось причин не стане води — включиться сигнал тривоги. Котел треба буде зупинити. Але щоб котел не розгубився (йому треба буде одночасно вимкнути димосос, вентилятор, подачу палива), Анатолій з'єднав ці три системи в одну. Один поворот рукоятки — і котел зупинений.

З цієї пропозицією Анатолій іде в технічний відділ, де вона сприймається, як щаслива знахідка.

Тепер в котельній — благодать. Замість трьох чоловік, як було раніше, тут справляється один. І в його функції входить нагляд за приладами. Та на випадок аварії котла — повернути рукоятку, щоб зупинити роботу котла.

Спокоїно зможуть зустрічати рік Новий і робітники, які були зайняті у підготовчому відділі по відкачуванню конденсату. Їх роботу тут повністю замінить автоматичний пристрій, сконструйований теж Анатолієм Новохатнім.

Возіла душа у Анатолія за робітників цього відділення. Адже температура повітря тут перевищувала сорок градусів. Та ще й вологість його дуже висока. Справжня тоді парна.

Новохатній запропонував у бак, де конденсується пара, поставити автоматичний поплавок, який би при певних показниках рівня включав би насоси для відкачування води.

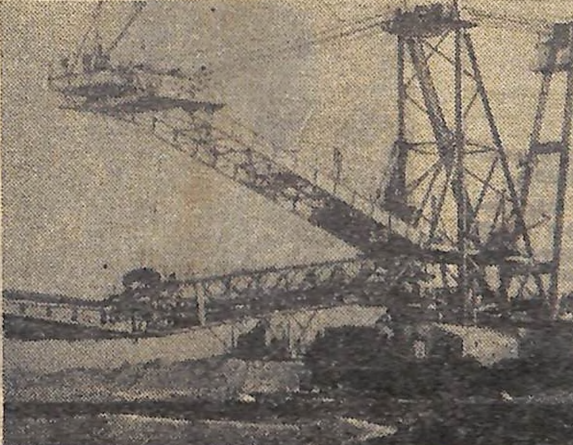
Так і зробили. Тепер у цей «гарячий цех» заходять тільки лише майстри та Анатолій. Так, просто.

Та хіба тільки сюди він заглядає. На його рахунок вже більше десяти раціоналізаторських пропозицій. І це за три роки роботи.

Зараз Анатолій Новохатній — комсомолец, слесар лабораторії контрольно-вимірвальних приладів і автоматизації — зайнятий новою ідеєю — ідеєю часткової автоматизації пресового цеху.

Г. ПРОКОПЕНКО.

м. Кіровоград.

НОВА ЩЕДРІСТЬ СТЕПІВ

ОЛЕКСАНДРІЯ. Шахтарі міста в Новому ювілейному році розпочали свій трудовий подвиг на новому вузловому розрізі.

На знімку: крокуючий колійний відвалостановач «ОШР-5000-95».

Фото А. Будульська.

18 листопада 1969 року кіровоградці були свідками відкриття в парку культури імені В. І. Леніна ново-го пам'ятного меморіального комплексу 12-ти героїв червоноармійців із партизанського загону Андрія Федоровича Стратієнка, які 50 років тому трагічно загибли в боротьбі за встановлення Радянської влади на Єлисаветградщині.

Д. І. ХУДОЯР.

...Дмитро Худояр вважався правою рукою командира загону. Разом із дідом по селі Аннінської волості, залучали до свого загону партизанів, збирали зброю для боротьби з гайдамаками, петлюрівцями, які виступали проти Радянської влади.

В одній із таких поїздок по Шевченківських хуторах в селі Воронівці вони потрапили в куркульсько-оточення. На під'їзді до села побачили на греблі барикади, які охоронялися патрульями. Щоб не видати себе, Андрій Стратієнко запитав:

— Де тут комуна?

— Це — про більшовиків. Патруль показав на околиці села, де стояла група ватажків куркульської зграї.

— По комуни, воно! Дмитро «застрелив» із кулемета по бандитам. В їх кубит одразу переполох. А партизани — на коні. Худояр відстрілювався від тих, хто намагався переслідувати його товаришів.

Новодів партизани завітали на хутір Шевченка, де жили Дмитро Фабриков, за яким теж стежили вороги. Він не впізнав їх, думаючи, що бандити, і сховався. А мати довідавшись, що то свої, відчинила скриню. З неї виліз Дмитро Фабриков. Андрій Стратієнко зробив зауваження:

— Не ховатися треба від власного ворога, а боротися з ним організовано зі зброєю в руках.

Він пропонував Дмитру вступити до загону. Той погодився. Йому видали гвинтівку і патрони...

Партизани повернулися до загону з новим пополненням. ...В березні 1918 року під час німецької окупації в Новоархангельську спалахнув куркульський «бунт». За розпорядженням Єлисаветградського повітового революційного комітету для придушення «повстанців» була

ТРИНАДЦЯТИЙ

направлена частина партизанського загону Стратієнка на чолі з комуністами Пашенком і Ганжой. З цією групою поїхали і кулеметник Дмитро Худояр.

На підступах до Новоархангельська бандити відкрили сильний вогонь з гвинтівки. Але Дмитро примусив їх замовкнути. Бандити пішли в обхід, намагаючись захопити кулемет. Та вони прорухувалися. Не один поплався своїм життям. Решта розбіглася, не витримавши кулеметного вогню. Після розгрому куркульської банди, партизани повернулися до свого загону без втрат...

А в літку 1919 року партизанський загін Стратієнка разом з робітниками міста Єлисаветграда брав участь у розгромі денікінців.

В цій операції з особливим успіхом знову відзначився кулеметник Дмитро Худояр.

І в наступних операціях партизанського загону Стратієнка він був грозою для ворогів революції. Його легендарна тачанка завжди з'являлася там, де її не чекали вороги.

Не один раз кулеметник разом з Андрієм Стратієнком антажували на вулиці і площі Єлисаветграда, наводив страх на місцеву контрреволюцію. Його знали навіть діти, які бігали вслід за тачанкою з вигуками: «Кулеметнику Миті! Ура!».

Діти були хорошими розвідниками. Вони розповідали партизанам, де розташовані загони денікінців, допомагали партизанам гвинтівками, патронами, гранатами.

В ЛІТКУ 1919 року в селах Федорівці, Компаніївці, Грузькому, Обознівці, Гайшівці та інших селах Єлисаветградського повіту спалахнуло селянське повстання проти денікінців, яке очолював партизанський загін Анарія Стратієнка. Цей рух викликав тривогу у ставці денікінського генерала Слашова, який знаходився у Знаменці.

В своїй телеграмі генерал Слашов повідомляв: «17 листопада виїжджає із Знаменки в Єлисаветград сам, так як в городі і його окрестностях єсть какое-то не полное понимание единой России. Кто понял, прошу прибыть ко мне...».

Слашов прибув до Єлисаветграда з цілою дивізією своїх резервів. В одному із жорстоких боїв в районі села Компаніївки на мосту загин Стратієнка

потрапив у засаду. Денікінці мали значну перевагу. В цій операції партизани втратили 7 чоловік вбитими. Був тяжко поранений і командир загону Андрій Федорович Стратієнко. Побувши в невідомості і зв'язку, партизани не витримали натиску

ворога, вийшли з поля бою неорганізовано.

Денікінський розвідник за допомогою провокатора-сина місцевого куркуля Григорія Короленка вдалося захопити командира загону. І ще одинадцять його бойових товаришів по зброї. Всі вони були пов'язані денікінцями в місті Єлисаветграді на кавалерійському плацу, де тепер парк імені В. І. Леніна.

А ДМИТРО Худояр відійшов з бобринецькими партизанами на чолі з воєнкомом Бусуйком. З Бобринця через Братське направився з кулеметом на станцію Помічну. Тут його зустріли єлисаветградські більшовики Забіна, Виноградов і Ганжа.

Всі вони в одному ешелоні і прибули до Києва в штаб 12-ї Армії. Тут Дмитро Іванович здав свій кулемет, а сам був направлений у 2-й Чернігівський кавалерійський полк.

В цьому полку Дмитро продовжував боротьбу з білогвардійцями, білополяками та іншими бандами до кінця громадянської війни.

Після демобілізації повернувся в село Золотинське Компаніївського району. Брав участь в громадській роботі, був членом сільської Ради, а в період колективізації першим вступив до колгоспу «Червоний профінтерн» і був обраний головою правління.

Коли в минулу війну німецько-фашистські окупанти наблизилися до Кіровоградської області, керівництво Компаніївського райкомкомуну уповноважило Д. І. Худояра евакуювати колгоспну худобу в глибину країни. Біля Запоріжжя прийняв перший бій з німецько-фашистськими загарбниками... За участь у важких боях нагороджений урядовими нагородами.

Після демобілізації Дмитро Іванович повернувся до свого колгоспу і знову його обрав головою правління. А нині він у Кіровограді. Недавно Худояр, тринадцятий із відважного загону разом з тисячами кіровоградців був свідком відкриття пам'ятника загиблим героям-партизанам.

А. ШЕРБА, член бюро секції ветеранів революції і громадянської війни, член КПРС з 1919 року.

ПІСНЯ. Вона схожа на знайому з дитинства вулицю. Щоправда, на ній живуть незвичайні сусіди: мелодія і слова... З ними давно встигла подружитися семикласниця Кіровоградської середньої школи №21 Лариса Острівська.

Ось уже другий рік юна співачка відідує вокальний ансамбль при міському Палаці піонерів. — Лариса Острівська раніше була активною учасницею хору. — говорить керівник вокального ансамблю М. П. Макода, — так, що до нашого гуртка вона прийшла вже з певним досвідом. Нова її робота — пісня А. Фельцмана.

На розі пісні

на «Ніколі». До речі, її вона виконувала в великим успіхом нещодавно у філармонії на заключному концерті учнівської шкільної хорової самодіяльності міста.

Січень відкрив двері 1970 року. Зараз у Ларисі капітули і, звичайно, репетиції. Провела вона старий рік і зустріла поворітця на розі голосної пісні...

На фото: співає Лариса Острівська. Фото А. БУДУЛАТЬЄВА.

Не повірите

Все прекрасне, усе красиве: Під погали трава повкова, Ніжні буки золотогриві І кленочки червоноброві.

Л. ЧЕРНЯВСЬКА.

Не повірите. Справжнє диво! Олександрівкою з курлячаним Яде акація чорноброві І себе велича ялинкою. А за нею, ну зовсім босі, Поспівають казкові малі. Білогрива віє на розі Куркульнула їм усяді. Дід Мороз у прозорій музиці Заміта тротуар мілтюю. Хоч він краще підмів би вулицю

Дуже лишню бородою. Все прекрасне, усе красиве: Горобці поперед вітринами І поси від морозу спні. Схожі з м'ятовими морквянцями. Не повірте. В тихій тиші За столом при самім вікні Я писала серйозні вірші. Ну, а вишли якісь чудні...

Початкує карнавал

Как в сказке...

Все было так, как в старой доброй сказке: Гора светилась в глубине небес. Сам черт на ней садился на салазки. Спешил на шабаш в Ливандийский лес.

О. ЯСТРЕБ.

Все было так, как в анекдоте. Под сенью дремлющих небес Под Новый год спешил я к тете. Ну, а понял вдруг в Черный лес. Там чудеса: там леший бродит, Русалка на ветвях сидит. Там серый волк (овчарки вроде) Навстречу радостно бежит. Там на салазках черт садится И мчитесь к черту, сделав крен. Там козлит гордо Василиса Прекрасна, как Софи Лорен. Там сквозь сугробы, как сквозь дюны,

СВІЖИЯ чорнозем пахнув пороком. Земля, здавалося, вмовляла заглядити її рани, нанесені боївами і снарядями. Чорний вихор війни проліс над Червоною Кам'янкою, залишивши людям на спомин і на невсипущу працю зарішча, воронки, руїни.

— Ось ми і вдома, Юрку, — сказала Марія. Юркою минуло лише рік, і він мало що розумів з материньої мови. Мама падала на землю і прикривала його від чогось страшного, що являло в небі. Тому Юрко весь час поглядав на небо.

— Не буде вже цього, синку, — говорила

Потім сиділа у голови колгоспу.

— Кудя мені? — запитувала. Сидів, зборознивши думами чоло. — Комсомолка? — запитував згодом. — Так, хіба не знаєте? — Чоловік, здається, не з тутешніх? — Загинув чоловік.

Рідко коли трапляються черги в магазині Червоної Кам'янки. Хіба що в чайній, коли зупиняться валька автомашин. А зараз є, і не тому, що поменшало товарів. Кожен поспішає

На землі

ГІСТЬ — ТЕЖ НОВИНА

Марія як до дорослого. Татко прогнав фашистів далеко-далеко.

Підходила до села. — А незабаром відсвяткуємо Новий рік. Мама піде в колгосп, хіба буде в нас, Юрку!.. Червона Кам'янка — велике село на Олександрівщині. Коли заходить сонце, над ним повисає мерехтлива мереживо зір. Марія підходила до села, коли сіло сонце. Здавалося, що як було і раніше. А на світанку вона жила...

— Що зробили з тобою!

закупити все необхідне до святкового столу.

Готуватися зустріти Новий рік і Марія Дмитрівна Попова. Чепурить кімнати, рушниками прикрашає портрети дорогих їй людей. Чекає в гості сина Юрка, що, як і батько, став офіцером Радянської Армії. Йі великі красні брукви швидко і вправно робили свою роботу, розмова зовсім не заважала їм. На руках — голубі прожники, на долонях м'які мозолі від нещадної праці на полі.

Кажуть, обличчя — дзеркало душі. Подивившись в очі, і вони розкажуть про людину.

Але, навіть, якщо голова сілської Ради В. І. Бугайченко не охарактеризував Марію Дмитрівну коротко (кошача ланкова, комуністка, член партійного бюро, виростила найвищий урожай цукрових буряків по колгоспу).

Сумна ти, як осінь, оловина доле. А якщо ще вдові лише за двадцять? Ночами прокидалася Марія. Їй вчувалася під головою гаряча рука чоловіка. До ранку подушка мокрала від сльоз.

— А кодіт сюди, дівчата. — підхликала вона Ганну Білогуб, Марію Даниленко, Секлету Феценко, Віру Сазонову, Галину Сергієнко. Інших подруг.

І повідала їм те, що виниріла безсонними ночами. Земля не обривалася, важко, ой важко було пробудити її. Добрий нічких. Орати нічим. Чоловіки на фронті. Гайда, дівчата... Так збилася молодіжна ланка, а ланкою стала Марія Попова. Згадала: «Комсомолка?», «Так, хіба не знаєте?».

Весна настійно нагадувала про себе. Спочатку гомілиними струмочками, потім першим снігом жайворонка. Ланкова триожилася про свою ділянку землі. В колгоспі її конячини. Залишилося в селі кілька коріпок, але ж хіба пустять їх на оранку господарів?

Йшла дворами, вмопляла. Не виходило. Відчай і лють охопили Марію.

— Біси ян, — кричала в колі односельчан. — Ваші чоловіки, батьки голови кладуть, а ви так їм допомагаєте?

Опустивши плечі, пішла додому. «Жила в Харкові, — думала, — і зараз жила б. Ні, заховілася в рідне село...».

— Марійко! — хтось тихо постукав у вікно. — Ходи на хвилину, Марійко.

Вона ланка стояла перед дверима...

— Ланка Марії Попової виростила по 70 центнерів кукурудзи з гектара...

Вже забулося, хто це сказав, але поплідняла було, як вибух.

— Помилка!

— Не буде там стільки! Сусіди, а якими зматалася ланка Попової, яинулася переважувати. Їм це дозволили.

Марія Дмитрівна стояла і посміхалася. Вона певна була, що помилки там ніякої. Бо і гній

часно вивозили на поле, і часно підкормку робили, дотримувалися густоти насаджень: мало не кожне стебло пальцями перепечували. Все було вірно. З Москви Марія Дмитрівна повернулася з малою золотою медаллю ВДНГ...

Ні, не зміняло життя комсомолку, а пині комуністку Марію Попову...

...Син Юрії пам'ятає, як малим просвердлював дірочки в торбині і добував звідти цукор. Мати забороняла, мовляв, на довше буде.

— Заклопоталася я по господарству. Піди, синку, до комори, та одержи зарплатний цукор, — сказала якось Юрію, що приїхав у відпустку.

Син пішов та хутко й повернувся. Зияючий і почервонілий.

— Там підводу треба, мамо...

— Батько мій середняком вважався, а такої хати не мав. Марія Дмитрівна окидає поглядом свій просторий цегляний дім, продовжує:

— Соломою хату топчили, а зараз п мене — газопла плита.

Газ не лише в хаті ланкової. І будинок такий не лише в неї. Той, хто не був з часів війни у Червоній Кам'янці, не пізнав би її зараз.

Бруківки і тротуари зв'язують стрічки вулиць, де височать добротні цегляні будинки. Є в селі Будинок культури на 265 місць, літній кіно-театр на 278 місць, розпочато будівництво типового Будинку культури на 400 місць.

Про все це Марія Дмитрівна розповідає з гордістю, як і про бібліотеку, де близько сотрока тисяч томів, побутокмбінат, дитсадок, лікарню.

Ончлене село, високої врожай, зросла культура односельчан... В цьому праці і Марії Дмитрівні, як і її молодим сучасникам шифера Івана Свиначенка, зоотехніка Галини Малиновської, слюсаря Миколи Омельченка, всіх комсомольців села.

Тихо спадає вечір. Син стає голубуватим, над селом зависають мерехтлив зорі. Такі ж зорі запалиються у вікнах червонокам'яниці. Одна з них спалахнула і у вікні будинку Марії Дмитрівни Попової. Там пахне ялинкою.

Мати й син, що запітав у гості, не згадують минулого. Їм хочеться наговоритися наочний. Про майбутнє. і

В. ШАРІЙ.

Олександрівський район.

ТОРТ, виготовлений руками чарівниці з Кіровоградської кондитерської фабрики, — прикраса столу. І хоч поява його завжди знаменує кінець вечірки, ви з великою насолодою закусуйте цим незвичайним творінням рук, думки, фантазії працівників сервісу.

Різнокольорова „Червона хустина“

Кіровоградський міський жіночий клуб „Червона хустина“, що працює при Будинку культури імені Жовтня, сиринді, має різні кольори. Один колір виграє зустріччю з мистецтвознавцем, другий з самодіяльними артистами, третій з передовиками виробництва...

А оце до членів „Червоної хустини“ завітати молоді місцеві поети Валерій Гончаренко, Георгій Шевченко та початківці із літературної студії «Свіча» Людмила Юдікова, Олександр Швеп і Нуржан Танірберганов.

Вірші про Ілліча, про рідну землю і ліричні поезії слухали цього вечора адячні слухачі. Це було останнє заняття в минулому році міського жіночого клубу „Червона хустина“.

В. ВАСИЛЕНКО.

МИ ДОБРОМ ПОСІЄМ...

Ось уже другий рік під Новорічне свято кращих жителів села вітають молоді щедрувальники. Так уже повелось, що народні звичаї набули у нас нової форми. Цьому багато посприяли комітет ком-

сомолу та правління колгоспу. До новорічних щедрувань підготовку розпочали заздалегідь.

В майстерні колгоспу об'єднали 2 саней-трійок. Учасники художньої самодіяльності розучили коляд-

Ще один «Салют»

До Нового року колектив Кіровоградської кондитерської фабрики подарував своїм землякам нові види тортів. Це — «Біла акація», «Салют», «Дитячий», «Кофейний» та інші. Торти прекрасно оздоблені, мають найвищі смакові та поживні якості. Вже один вигляд їх викликає у вас святковий настрій.

На фото (зліва направо): молоді робітничі Кіровоградської кондитерської фабрики Люда Тищенко, Наташа Нанухіна, готують до відправки в магазини міста нову партію святкових тортів.

Фото Ю. Лівашникова.

Георгій ШЕВЧЕНКО.

Веселі сніги

Сніг, як молодість, дзвінко і легко кружля в новорічній танку, Кучугури, пеначе, дедки. Тихо сіли в зав'язу м'яку. Незабатенна довічна казковість, Загадкова її таїна. Все тяжіє довкруг до обнови, Все, як в казці сріблястий ариша. Та і я оновлююсь душею І хмелю від щастя життя. Десь там юність і я поза нею... Агрономом блукаю в житях. Десь там ходить вітри по окозах.

Комсомольські сміються літа, Десь там пісня в зеленому лузі Знову коси чіпсь розліта. Новорічною думою повен, Я їду крізь веселі сніги. Незабатенна довічна казковість, Неосяжні її береги.

ки, щедрівки. В репертуарі, над яким зараз вони працювали, щедрівки: «Добрий вечір тобі, ясний господарю», «Прийшли щедрувати до вашої хати», «За селом веселим», «Слава нашим господарям», українські народні пісні. Крім цього, щедрувальники розучують вітальні вірші.

До комсомольської групи щедрувальників підібрано кращих комсомольців-виробничників. В ролі Діда Мороза односельчани пізнають агронома-хіміка Василя Мельника, роль Снігуроньки виконує доярка, депутат Гайворонської

районної Ради депутатів трудящих Наталка Бершадська, роль Маланки і Василя готують рибовод колгоспу Василь Лісовець та кіномеханік Людмила Суржиківська.

Новорічні щедрувальники вітають хліборобів в новорічній ніч і 1 січня. Вони побувають на всіх трьох фермах колгоспу, в 46 виробничників.

І. МАЛИЧЕНКО,
організатор культурно-масової і спортивної роботи колгоспу.
с. Бандурово, Гайворонського району.

Хлібом-сіллю зустрічають гостей господарі новорічних вечоринь, десятикласники Долішньої середньої школи № 2 Надія Похилько та Віктор Кляшків. Тихо народжується українська народна пісня, а в хаті з'являються козаки в піррохих шароварах. Починаються народні ігри — з піснями, танцями. Самостійні українського гумору розсипаються в «хаті».

Під сміх і оплески до залу входить баба Параска. Задорена з того, що знайшла, пареші, слухачів, вона починає оповідати про свої нескінченні суперечки з бабою Палажкою...

П. АРЧКОВ,
Фото В. ЧАДОВО.

З АРАЗ, коли за святковим столом сидять мої друзі і весело торгують сторінки минулого року, я мовчу. Я не хочу їм залажати, і тому в подумках звертаюсь до вас, легендарний Камо. Чи легко було працювати над Вашим образом? Ні. Взагалі, ретитувати свою нову роль я почав не в театрі...

Якось вихідного дня (години в по-недільно) я переступив поріг Кіровоградського диспансеру. Цього разу режисерами в мене були лікар-психіатр В. П. Король та головний сексолог А. М. Луцьов. В невеличкому кабінеті, де поруч, за стіною, знаходиться сиринді хворі, я грав їх с.м. Ні, це було не кошуство. Я

хотів досягнути тієї реальності, в яку зміг би широкі повірити мій глядач.

Це була незвичайна репетиція. Майже через кожні 5—10 хвилин мене зупиняли.

— Васю, — говорив Віталій Пилипюк, — погляд треба зосереджувати на якомусь одному об'єкті. Страх у божественного дуже виразний.

— І потім, не забувай про емоції, — доповнював Анатолій Микитович.

Але найбільша складність була у тому, що потрібно було підтримати на сцені не божественного Камо.

Коли я прочитав книгу Степана Шаумяна «Камо» переді мною постав казковий аншар, який могод пародія хіба що сама Революція.

В новорічній ніч думки спалахують, як бенгальські вогні, освітлюючи своїм яскравим сяйвом окремі острівці пам'яті. Я знову згадую роботу над своєю новою роллю. І не тому, що я — актор, а з тієї причини, що вона подарувала мені кілька безсонних ночей і хвилюючу вітку творчості.

Найбільшу допомогу мені надавав наш головний режисер, заслужений діяч мистецтв УРСР І. В. Казанський. Перед нами, акторами, він поставив дуже складну задачу: відійти від зовнішнього, від помпезного нафосу, щоб навіть віри (а п'єса О. Лева-

ди «Камо» віршована) не підчувалася у тексті...

Я КБН хто побачив мою роль, то скоріш би всього подумав, що це чорнові сторінки якогось рукопису. Велі її поля писані моїми примітками. Деякі нюанси інтонації я шукав майже в таких муках, як шукає поет потрібне йому слово.

Пригадую, як я бився над текстом, яким мав переконати «лікарів», що мій герой дійсно божественний. Майже пошени і промовляв: Це страшний таємничий.

але лікарям я звернуся щиро! Пийшіть, папе лікар: У собаки не хвіст, а гадюка жина.

Це в той час, коли буквально через кілька картин мій Камо переконував солдата в протилежному. Він говорив щиро і відверто:

Слухай, друже, я знаю певну правду. Через те й закували мене в кайдани.

Розумієш? Старий рік опустив білу завісу. А за нею, на сцені рідного театру залишались ті незабутні хвилини, коли ми разом з Іваном Васильовичем Казанським «одолювали» кожну рядок, шукаючи його підтексту глибокий зміст, пузьє правди.

Правда образу. Її вимагали не тільки драматург, режисер, глядач. Її вимагали і першу чергу Ви, Семен Аршакович. Ви, Камо, і Ваше життя, яке схоже на переможене полум'я чорногого прайору, застерігало кожен крок мій від фальші і від награності.

А інше дуже підрадно те, що саме образ улюбленця Ілліча, доведеться мені відтворити напередодні Ленінського ювілейного року.

Семен Аршакович, я до Вас звертаюсь, як до живого. Адже такі люди, як ви, не вмирають. Ваш подвиг зграти не можна. І тому я був би радий уже тим, коли б мені вдалося донести до глядача хоч схоже піддавання його...

Мені бажало, в новому році п-

кавих ролей, успіхів тощо. А я піднімаю тост за таку роль, в якій треба не грати, а жити...

В. ЗІНОВАТНИЙ,
артист Кіровоградського музично-драматичного театру ім. М. Л. Кропивницького.

На фото: фінал п'єси О. Левади «Камо» в центрі — КАМО — ЗІНОВАТНИЙ.

БОГАТИР-1969

В старших класах під час перерв і після уроків хлопці і дівчата «розподіляють» себе по технікумах, інститутах, військових училищах. Володя ж знав, що буде допомагати матері, своїм братам і сестрам, які залишилися без батька. І ось після закінчення Великописарівської восьмирічної школи вступає до гірничо-технічного училища, вчиться на воля електровоза. Тут же, в училищі, став комсомольцем.

Тисячі тонн залізної руди видав «на-гора» Володін електровоз. Ще в школі Володя почав захоплюватися спортом. Грав у футбол, бігав, плавав... В армії остаточно зрозумів, що улюбленим видом стала для нього важка атлетика.

Три роки тому, збільшившись у запас з лав Радянської Армії, приїхав у Кіровоград, на «Червону зірку».

Кожний, хто займається важкою атлетикою,

Спорт

знає, що таке на п'ять, навіть на два кілограма більше позитативу. Штанга підкоряється сильним і сміливим спортсменам.

Перемога завжди починається зі сміливості. Але у важкій атлетикі сміливість, особлива, вольова. Ось таким спортсменом, який уміє в кожну мить зібрати себе в клубок волі, і є Володимир Іванович.

Новий рік Володимир зустрічає новим рекордом. Взяття участі в першості області з важкої атлетики серед спортсменів середньої ваги, він і на цей раз став чемпіоном. В сумі триборства Іванович мав на своєму рахунку 390 кілограмів.

Є. ПАНОВ,

кореспондент радіо заводу «Червона зірка».

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, пенсії відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. І. М. Дмитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

9.30 — Новини. (М). 9.45 — Інтербачення. «Здоров'я». (М). 10.15 — Музична програма. (М). 10.45 — В дні шкільних канікул. «Твій старий замку». (4 серія). (М). 11.25 — Наша афіша. (К). 11.30 — Для дітей телебачення. «У світовій державі». (К). 12.00 — «Життя татцю». (М). 12.45 — Інтербачення. В ефірі «Молодість». (Ленінград). 13.30 — Концерт. (М). 14.30 — Теленародний університет. (М). 16.00 — Літературна програма. «Рік 1917». (М). 17.00 — Наші промени. І. Старинський. «По-моєму». Телеведіння. (К). 18.30 — «Каміонет доброго настрою». (Львів). 19.00 — Програма культурного телебачення. «Війна і мир». Художній фільм. (М). 20.35 — «Світ і перспективи». (М). 21.20 — Творче об'єднання пригод і фантастики. Ж. Сімеон. «Смерть Сесілі». Прем'єра телеспектаклю. В перерві — Новини. (М).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕВЕР, 1 СІЧНЯ. Перша програма. 9.45 — Новини. (М). 10.00 — «Будильник». Святковий випуск. (М). 10.30 — «Тілі старого замку». (3 серія). (М). 11.10 — Для дітей телебачення. (К). 11.30 — Для дітей «Пригоди казко». (М). 12.00 — Інтербачення. «Робі з нами, робі, як ми». (Берлін). 13.00 — «Телеклуб «Об'єкти». (М). 13.45 — Новини. (М). 13.50 — Програма культурного телебачення для дітей. «Снігова королева». Художній фільм. (М). 15.15 — Вступальний в рік 1970-го. (М). 16.00 — В ефірі «Молодість». (М). 17.00 — Новини. (М). 17.10 — «Лазурети-69». (К). 18.05 — Програма культурного телебачення. «Війна і мир». Художній фільм. 1 серія. (М). 21.15 — «Новорічні маски». (К). 22.05 —

Телефільм. (К). 22.30 — «Будьте щасливими». Заключна передата. (М). 23.30 — Новини. (М). **П'ЯТНИЦЯ, 2 СІЧНЯ.** Перша програма. 9.00 — Програма культурного телебачення. «Ранок на гімнастика для дітей». 9.15 — Новини. (М). 9.30 — В дні шкільних канікул. «Турнір амаль». (М). 10.00 — «Музичний клас». (М). 10.30 — «Тілі старого замку». (4 серія). (М). 11.05 — Наша афіша. (К). 11.10 — «Вогонь, вода і мідні труби». Художній фільм. (К). 12.35 — Новини. (М). 12.45 — В дні шкільних канікул. «Сліди на снігу». Прем'єра телеспектаклю. (Мінськ). 13.30 — І. Ільїн, Е. Петров — «Золоте теля». Спектакль Ленінградського театру ляльок. (Ленінград). 15.10 — Наша афіша. (К). 15.15 — Мультфільм. (К). 15.30 — Свято новорічної ялинки. (К). 16.30 — Естрадний концерт. (Львів). 17.00 — Новини. (М). 17.15 — Програма українського культурного телебачення. «Мелодії і рік». 18.15 — Програма культурного телебачення. «Клуб кіномандрівників». (М). 19.10 — Кіножурнал «Філія». (К). 19.30 — Співають драматичні актори. (К). 20.30 — Естрада лонни. (М). 21.15 — «На пошті».

СУБОТА, 3 СІЧНЯ. 9.00 — Програма культурного телебачення. «Гімнастика для всіх». (М).